

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 4018200646
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200646.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): ELSD s.r.o., so sídlom Vlčany 1434, 925 84 Vlčany, IČO: 36 270 156, zast. Nagy & Partners, s.r.o., so sídlom Športová 470/11, 924 01 Galanta, IČO: 36 869 341, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. augusta 2019 č. k. 11S/200/2018-115 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 101302897/2018 z 09.07.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 100839212/2018 z 26.04.2018 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku žalobcovi ako

daňovému subjektu vyrubený rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie júl 2014.

2. Určený rozdiel dane vyplynul z výsledku daňovej kontroly zameranej na dodržiavanie zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) za zdaňovacie obdobie júl 2014, zachyteného v protokole z daňovej kontroly č. 104016554/2016 z 22.09.2016 (ďalej len „protokol“). Správca dane neuznal žalobcovi uplatnené odpočítanie dane z dodávateľských faktúr za dodanie služieb (zemné práce na IBV Hrubý Šúr, pomocné práce na stavbe AIR Finance Bratislava, stavebné práce na akcii: Kotoľňa Úžiny, stavebné práce na akcii Žellova - Bratislava) od dodávateľa OBE Capital s.r.o. z dôvodu, že na základe zistených skutočností nebola preukázaná reálnosť dodávok žalobcovi spoločnosťou OBE Capital s.r.o., a teda neboli žalobcom splnené podmienky na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z.

3. Žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom správcu dane založenom na zisteniach vykonaných počas daňovej kontroly a poukázal na to, že správca dane postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom, používal prostriedky najmenej zaťažujúce žalobcu, získané dôkazy hodnotil podľa svoje úvahy a prihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo v súlade s § 3 Daňového poriadku. Žalovaný skonštatoval, že žalobca nepredložil správcovi dane žiadne relevantné dôkazy preukazujúce dodanie služby podľa faktúr.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Správnu žalobou podanou na Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sa žalobca domáhal zrušenia preskúmaného aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie, a to z dôvodu nedostatočne zisteného a nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci, nepreskúmateľnosti a vnútornej rozpornosti rozhodnutí.

5. Krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi všeobecnej správnej žaloby a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, bez nariadenia pojednávania preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie ako i konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, preto ju podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) zamietol.

6. Krajský súd poukázal na hmotnoprávnu povahu podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z., ako aj na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá sa v daňovom konaní uplatňuje v rámci dokazovania a zásadu poctivého obchodného styku pri výbere obchodného partnera žalobcom (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 97/2009).

7. Krajský súd poukázal na vykonané dokazovanie, najmä na obsah výpovede svedka K. D., konateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. v preverovanom zdaňovacom období. Tento uviedol, že bol konateľom spoločnosti OBE Capital s.r.o., táto spoločnosť mala v tom čase sídlo v Bratislave, presnú adresu sídla uviesť nevedel. V Bratislave mala spoločnosť schránku, kanceláriu nemala a taktiež nemala žiadne stroje, ani zamestnancov. Všetko robil v subdodávkach. K. D. nevedel ani s určitosťou uviesť, prostredníctvom ktorej spoločnosti v subdodávkach sám dodával služby, uviedol len, že práce robila asi spoločnosť 57NET, s.r.o. Išlo o bližšie neidentifikovaného muža, ktorý pracoval na vedľajšej stavbe ako pracoval on sám ako robotník. O začatí daňovej kontroly nevedel. Spoločnosť predal nejakému pánovi asi z Rumunska, jeho meno si nepamätal. S týmto človekom sa spoznal niekde na stavbe, jemu odovzdal všetky doklady.

8. Z uvedenej výpovede svedka bolo podľa krajského súdu celkom jednoznačné, že pokiaľ spoločnosť, ktorej bol konateľom nemala zamestnancov, ani materiálno-technické vybavenie, nemohla reálne vykonať práce fakturované žalobcovi. Nebolo však preukázané ani vykonanie prác iným daňovým subjektom ako subdodávateľom, teda ani spoločnosťou 57NET s. r. o. Túto skutočnosť správca dane zistil na základe využitia poznatkov získaných Daňovým úradom Bratislava z daňovej kontroly v spoločnosti OBE Capital s.r.o., zhrnutých v protokole zo dňa 24.06.2016.

9. S poukazom na vyššie uvedené bol krajský súd toho názoru, že správca dane vykonal všetky jemu dostupné procesné úkony smerujúce k zisteniu skutkového stavu v predmetnej veci, no napriek tomu nebolo preukázané, že fakturované stavebné práce v mesiaci júl 2014 vykonala a žalobcovi dodala spoločnosť OBE Capital s. r.o. S poukazom na výpoveď K. D., bolo jednoznačne spochybnené vykonanie prác podľa žalobcom predložených faktúr dodávateľom t.j. spoločnosťou OBE Capital s.r.o. V okamihu, kedy správca dane spochybní dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako to tvrdí. Už samotné zistenie skutočnosti, že dodávateľ nie je ekonomicky činný, nemá a ani v čase, kedy sa malo plnenie uskutočniť nemal personálne a materiálne možnosti na realizáciu dodávky, jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o reálnosti dodávok. Na strane žalobcu v postavení daňového subjektu nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v daňovom priznaní. Žalobca i podľa názoru krajského súdu túto svoju dôkaznú povinnosť v rámci daňovej kontroly, ani vyrubovacieho konania nespĺnil, keď nepreukázal reálnosť obchodov so spoločnosťou OBE Capital s.r.o. v mesiaci júl 2014, a teda dôvodnosť uplatneného odpočítania dane. Správca dane nespochybnil, že stavebné práce mohli vykonať subdodávateľské spoločnosti, ale bolo potrebné ich jednoznačne identifikovať, označiť a uviesť, aké práce vykonali, v akom rozsahu a na akej stavbe, čo žalobca neurobil (keď predložil len faktúry), v dôsledku čoho sa dostal do dôkaznej núdze, a to správcu dane oprávnené viedlo k tomu, že mu nepriznal odpočítanie dane.

10. Krajský súd konštatoval, že žalobca bol s výsledkami daňovej kontroly riadne oboznámený, k protokolu podal vyjadrenie, kde konštatoval vykonanie prác, čo však vzhľadom na skutkový stav zistený v priebehu daňovej kontroly nie je dôkazom o vykonaní a dodaní prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. Krajský súd poukázal aj na výzvu adresovanú žalobcovi v rámci vyrubovacieho konania na predloženie dôkazov v záujme preukázania jeho tvrdení uvedených vo vyjadrení k protokolu (z 20.11.2017), na ktoré žalobca reagoval podaním z 11.12.2017, pričom správcovi dane oznámil, že si splnil svoju dôkaznú povinnosť a všetky dôkazy, ktoré mal a mohol mať k dispozícii už predložil počas daňovej kontroly. Dňa 15.02.2018 správca dane spísal zápisnicu o ústnom pojednávaní, na ktorom boli prerokované pripomienky žalobcu a správca dane k nim zaujal stanovisko, z ktorého vyplýva, že nárok na odpočítanie dane uplatnený v zdaňovacom období júl 2014 v prípade dodávky od spoločnosti OBE Capital s.r.o. správca dane nepovažuje za dostatočne preukázaný a nie je možné ho žalobcovi uznať.

11. Krajský súd bol toho názoru, že pokiaľ si žalobca uplatnil odpočítanie dane, bol povinný preukázať skutočnú realizáciu dodávok týchto prác konkrétnou spoločnosťou, a teda dôvodnosť uplatnenia práva na odpočítanie dane a reálnosť dodávok stavebných prác zo strany deklarovaného dodávateľa. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že žalobcom predložené doklady a správcovi dane vykonané dôkazy nepreukazujú reálnosť dodávok stavebných prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. pre žalobcu, ale ani subdodávateľom (t. j. spoločnosťou 57NET s.r.o.). Za danej dôkaznej situácie potom treba prisvedčiť zisteniu správcu dane a žalovaného, že žalobca nepreukázal ním tvrdenú obchodnú transakciu (dodanie stavebných prác od spoločnosti OBE Capital s.r.o.). S poukazom na výsledky dokazovania vykonaného správcovi dane bol i krajský súd toho názoru, že dodávateľom žalobcu v zmysle predložených faktúr nemohla vzniknúť daňová povinnosť na dani z titulu deklarovaného, ale nepreukázaného dodania prác žalobcovi, a preto nemohlo ani žalobcovi vzniknúť právo na odpočítanie tejto dane. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf/63/2011, sp. zn. 2Sžf/4/2009 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 02. 2011 v konaní pod sp. zn. III. ÚS 78/2011.

12. Krajský súd záverom konštatoval, že žalovaný riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci a poukázal na v tomto smere konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj na ustálenú judikatúru týkajúcu sa dôkazného bremena daňového subjektu (napr. rozsudky Najvyššieho súdu zo dňa 01.12.2016 sp. zn. 1Sžf/81/2015, zo dňa 28.09.2017 sp. zn. 8 Sžf 44/2015, zo dňa 16.01.2018 sp. zn. 1Sžf/13/2016 a zo dňa 31.05.2018 sp. zn. 5 Sžf 66/2016, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.06.2014 č. k. I. ÚS 269/2014-13).

13. Krajský súd zdôraznil dôkazné bremeno daňového subjektu (žalobcu) v daňovom konaní a konštatoval, že bolo povinnosťou žalobcu v prípade, ak si uplatnil pri prácach, ktoré mu mala dodať spoločnosť OBE Capital s.r.o. ako dodávateľ, aby preukázal nielen existenciu zdaniteľného plnenia (ktorú daňové orgány nespochybnili), ale aj jeho skutočné dodanie zo strany tohto dodávateľa, resp. konkrétneho subdodávateľa. Krajský súd uzavrel, že dôkazné bremeno bolo jednoznačne na strane žalobcu, nakoľko skutočnosti vymedzené v § 49 ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu.

14. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu ohľadom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 19.08.2010 sp. zn. 3 Sžf 1/2011, nakoľko žalobca bol priamo účastný ním deklarovaného zdaniteľného plnenia (dodávky stavebných prác) ako odberateľ (rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 29.02.2016 sp. zn. 5Sžf/94/2014). V predmetnej veci teda dôkazná povinnosť neprešla na správcu dane, nakoľko táto je v daňovom konaní primárne na strane žalobcu ako daňového subjektu, ktorý má povinnosť ním tvrdenú obchodnú transakciu i náležite preukázať, čo bolo žalobcovi v priebehu daňovej kontroly a následného vyrubovacieho konania správcou dane v súlade so zákonom i umožnené. Krajský súd zdôraznil, že daňové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou (nie vyhľadávajúcou) a bolo výlučne povinnosťou žalobcu ako odberateľa, aby označil a predložil dôkazy o vykonaní a dodaní stavebných prác deklarovaným dodávateľom. Správca dane nie je oprávnený, ale ani povinný v rámci prebiehajúcej daňovej kontroly a vyrubovacieho konania, inštruovať kontrolovaný daňový subjekt, aké dôkazy alebo doklady má predložiť, aby mu bolo možné uznať odpočítanie dane. Úlohou správcu dane je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, pričom proces zisťovania týchto skutočností prebieha v rámci dokazovania.

15. Ani podľa názoru krajského súdu nebolo potrebné vykonanie ohliadky na mieste, kde mali byť práce vykonané, nakoľko daňové orgány nespochybnili samotné vykonanie stavebných prác a ich odovzdanie odberateľovi žalobcu, čo ale nepreukazuje, že práce vykonal dodávateľ označený na faktúrach a že jej z tohto titulu vznikla daňová povinnosť a následne žalobcovi právo na odpočítanie dane. Za danej dôkaznej situácie, aká vyplynula z vykonaného dokazovania bol krajský súd toho názoru, že ani vykonaním miestneho zisťovania by nebolo možné prísť k záverom, ktorých sa domáhal žalobca. Vzhľadom na vykonané dôkazy i podľa názoru krajského súdu správca dane dôvodne spochybnil tvrdenia žalobcu, že práce vykonal a žalobcovi dodal deklarovaný dodávateľ, čo znamená spochybnenie predložených faktúr od deklarovaného dodávateľa a čo súvisí so spochybnením vzniku daňovej povinnosti u tohto dodávateľa a následne i so spochybnením práva žalobcu na odpočítanie dane. Tieto pochybnosti, ktoré v priebehu daňovej kontroly vyvstali, žalobca nevysvetlil a nevyvrátil v jej priebehu, ale ani v priebehu následného vyrubovacieho konania.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

16. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnou sťažnosťou, v ktorej uplatnil ako dôvod kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

17. Podľa sťažovateľa spočívalo nesprávne právne posúdenie v tom, že krajský súd nezohľadnil, že každá právnická osoba je zodpovedná len za svoje konanie, a preto nie je možné, aby bol žalobca zodpovedný za konanie jeho dodávateľa. Zároveň odmietol úvahy, že by pristupoval k výberu svojich

dodávateľov nezodpovedne a bez ich preverenia. Z konania svojho dodávateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. nemal podozrenie, že by tento konal v rozpore s daňovými predpismi alebo zákonom vo všeobecnosti, nakoľko plnenie zo strany OBE Capital s.r.o. prebiehalo štandardne a riadne, pričom sťažovateľ dielo pravidelne kontroloval, nakoľko tieto práce musel odovzdať svojmu zmluvnému partnerovi - objednávateľovi prác.

18. V súvislosti s vykonaním fakturovaných prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. sťažovateľ uviedol, že krajský súd ani žalovaný vykonanie týchto prác nespochybnil. Podľa sťažovateľa práce vykonali dodávateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o. a táto forma vykonania prác bola pre sťažovateľa prijateľná, pričom preň nebolo rozhodujúce, kto je tým subdodávateľom, a preto ho ani nemusel poznať. Dôležité bolo, aby tieto práce boli vykonané riadne a včas bez ohľadu, či ich vykonala priamo spoločnosť OBE Capital s.r.o. alebo jej subdodávateľa. Za tieto riadne dodané práce potom spoločnosť OBE Capital s.r.o. sťažovateľovi vystavila faktúry, ktoré uhradil bankovým prevodom a nič nenasvedčovalo tomu, že by niečo mohlo alebo malo byť v neporiadku, tj. práce boli objednané, riadne vykonané, prevzaté, sťažovateľ dodávateľovi riadne zaplatil a dielo ďalej dodal svojmu objednávateľovi.

19. Pokiaľ ide o skutočnosť, že spoločnosť OBE Capital s.r.o. nedisponovala materiálno-technickým vybavením, pracovným vybavením alebo zamestnancami v danom čase, sťažovateľ v kasačnej sťažnosti opakovane zdôraznil, že spoločnosť OBE Capital s.r.o. ich nemusela vykonávať priamo, mohla si na výkon týchto prác zazmluvniť niekoho subdodávateľsky, čo slovenský právny poriadok umožňuje a v stavebnom priemysle ide o bežnú formu vykonania diela. Subjekt, ktorý reálne dielo uskutoční pritom ani len nemusí vedieť, kto je skutočným objednávateľom diela, pričom vykonávateľ diela je v bezprostrednom zmluvnom vzťahu len so svojim obchodným partnerom, objednávateľom. Sťažovateľ ďalej podotkol, že zmluvy o dielo nemusia mať písomnú formu, takže absencia písomnej formy nespôsobuje jej neplatnosť a je podľa jeho názoru úplne bežné, keď podnikatelia pri dodávkach menších prác takéto zmluvy nespisujú, pretože je to pre nich nadmerná administratívna a finančná záťaž a fungujú na základe ústnej zmluvy a objednávky a samotné dielo sa následne preberie, na základe čoho príde k úhrade dohodnutej odmeny. Túto skutočnosť nebral krajský súd podľa sťažovateľa do úvahy.

20. Podľa tvrdení sťažovateľa konateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o. jednoznačne potvrdil, že vystavené faktúry podpísal on, t.j. vykonané práce v plnom rozsahu uznal ako uznal aj to, že dodané práce vykonali subdodávateľsky. Sťažovateľ vyfakturovanú cenu aj uhradil prevodom na účet. Ak by vyfakturované práce sťažovateľovi neboli dodané, sťažovateľ by nemal jediný dôvod na úhradu ceny. Kto konkrétne tieto práce vykonali už nie je starosťou ani zodpovednosťou sťažovateľa. On bol v zmluvnom vzťahu len so spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a táto objednané práce sťažovateľovi aj dodala.

21. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal ani s argumentáciou týkajúcou sa neprimeraného rozloženia dôkazného bremena. Sťažovateľ uviedol, že jednoznačne splnil všetky znaky a podmienky toho, aby dôkazné bremeno, ktoré na neho nezákonne preniesli daňové orgány neznášal on, ale práve daňové orgány, čo v rámci daňového konania aj preukázal, pričom daňové orgány to nebrali vôbec do úvahy a dané dôkazné bremeno nezákonne preniesli na sťažovateľa, s čím sa krajský súd nekriticky stotožnil bez toho, aby svoj záver jednoznačne odôvodnil. Sťažovateľ poukázal pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf 1/2011, ktorého závery podľa sťažovateľa krajský súd nevyhodnotil a aj na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2010 a 4Sžf/16/2010 a na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-18/13, C-354/03- C-355/03, C-484/03 a C-80/11.

22. Sťažovateľ záverom namieta, že napadnutý rozsudok podľa sťažovateľa nespĺňa podmienku jednoznačnosti, zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti vo vzťahu k namietaným procesným pochybeniam žalovaného. Podľa sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne nevyplýva, ako sa krajský súd vysporiadal s námietkami procesných pochybení.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať úplnú náhradu trov konania.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právne názory kasačného súdu

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

26. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania krajského súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedeného dôvodu kasačnej sťažnosti.

27. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

28. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, súvislosti medzi nimi a teda nesprávne ustálil skutkový stav a následne z neho stav právny, čím sa krajský súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci. Tento dôvod vyhodnotil kasačný súd ako nenaplnený.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku v znení relevantnom pre prejednávanú vec správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku v cit. znení daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 Daňového v cit. znení poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku v cit. znení správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku v cit. znení ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými

možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

29. Sťažovateľ ako kasačný dôvod namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, a to najmä čo sa týka neprimeraného prenesenia dôkazného bremena. Sťažovateľ namietal, že splnil všetky zákonné podmienky na priznanie práva na odpočítanie dane a že nepristupoval k výberu obchodných partnerov nezodpovedne. Sťažovateľ ďalej dôvodil, že práce mu boli dodané spoločnosťou OBE Capital s.r.o. (ich vykonanie pravidelne kontroloval) bez ohľadu na to, že boli vykonané subdodávateľsky, čo bolo podľa jeho názoru potvrdené aj konateľom dodávateľa (bližšie body 16 až 20 tohto rozsudku).

30. Kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 13. septembra 2019 sp. zn. 1Sžfk/10/2018) na to, že s neprávym posúdením veci ako kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

31. Podľa kasačného súdu je z obsahu kasačnej sťažnosti zrejmé, že sťažovateľ síce založil svoju kasačnú sťažnosť na uvedenom dôvode kasačnej sťažnosti, avšak nezrejnil, v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, resp. ako je vyššie naznačené, v čom spočíva nesprávna aplikácia objektívneho práva krajským súdom (s odkazom na právnu normu, ktorá bola nesprávne aplikovaná).

32. Aby tvrdenie sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci malo oporu v zákone, bol sťažovateľ zaťažený povinnosťou v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. uviesť aj konkrétnu právnu normu a vykonať jej rozbor na prospech svojho tvrdenia, čo však v texte kasačnej sťažnosti absentuje. Kasačný súd predovšetkým zdôrazňuje, že zákonodarca v Piatej časti Správneho súdneho poriadku zaradil kasačnú sťažnosť medzi jediné dva opravné prostriedky, ktorá má v systéme opravných prostriedkov správno-súdneho prieskumu osobitné poslanie (kasačná sťažnosť je tretím prostriedkom nápravy pochybení v procesoch verejnej správy a kasačný súd je väčšinou štvrtým orgánom štátu konajúcim o právach a povinnostiach jednotlivcov v tejto oblasti). Právo na súdnu ochranu a s tým spojené právo na prístup k súdu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam či splneniu podmienok.

Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

33. Kasačný súd považuje preto takto uplatnený kasačný dôvod za neprípustný a kasačnú sťažnosť za nedôvodnú. Sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho posúdenia veci krajským súdom. Kasačný súd považuje právne posúdenie veci krajským súdom za správne a zákonné a v zhodne s názorom krajského súdu konštatuje, že v konaní sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane. Podľa názoru kasačného súdu vytvára odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, pričom kasačný súd neopakoval zistený skutkový stav a vo svojom odôvodnení obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

34. Z napadnutého rozsudku krajského súdu aj z pripojeného administratívneho spisu je pre kasačný súd nesporné, že správca dane ako aj žalovaný správne vyhodnotili skutkový stav vyplývajúci vykonaného dokazovania, ktoré vo vzájomných súvislostiach nepreukázalo reálnosť obchodov s deklarovaným dodávateľom prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o., a teda oprávnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane. Kasačný súd je toho názoru, že žalovaný a aj správca dane vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

35. Ako správne uzavrel krajský súd, bolo na sťažovateľovi, aby preukázal dôvodnosť uplatneného práva na odpočítanie dane, a teda reálne vykonanie zdaniteľného plnenia konkrétnym subjektom (dodávateľom). Dôkazné bremeno bolo jednoznačne na strane sťažovateľa. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného a krajského súdu, že v daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba či tovar dodaná osobou, deklarovanou na predkladaných faktúrach, nie je povinný dokazovať nedodanie touto osobou, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného obchodu osobou uvedenou v predloženej faktúre, pokiaľ si uplatňuje právo na odpočítanie dane z tejto faktúry. Ak sťažovateľ v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, nemohol byť úspešný v uplatnení práva na odpočítanie dane.

36. Aj podľa názoru kasačného súdu bola vierohodnosť dokladov predložených sťažovateľom v konaní spochybnená, pričom sťažovateľ počas kontroly a ani vo vyrubovacom či odvolacom konaní pochybnosti správcu dane neodstránil (a to ani po výzve správcu dane), nepredložil vierohodné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že sporný zdaniteľný obchod bol skutočne dodaný spoločnosťou OBE Capital s.r.o. alebo iným platiteľom dane (subdodávateľia). Z obsahu administratívneho vyplynulo, že reálne plnenie deklarovaným dodávateľom nepotvrdil ani K. D., bývalý konateľ spoločnosti OBE Capital s.r.o., keď potvrdil, že spoločnosť nemala zamestnancov ani pracovné stroje a spoľahlivo nevedel označiť ani subdodávateľa (uviedol len, že práce boli asi vykonané 57NET s.r.o.) a nevedel predložiť žiadne účtovné doklady z preverovaného kontrolovaného obdobia, keďže ich mal odovzdať pánovi z Rumunska, ktorému mal predatť spoločnosť ihneď po začatí daňovej kontroly. Dodanie fakturovaných prác sa správcovi dane nepodarilo z dôvodu nekontaktnosti preveriť ani u súčasného konateľa spoločnosti OBE Capital s.r.o. ani u spoločnosti 57NET s.r.o.

37. Pokiaľ sťažovateľ dôvodil, že vykonanie prác konkrétnym subdodávateľom bolo potvrdené konateľom dodávateľa, táto skutočnosť z jeho výpovede nevyplýva a nebola v konaní preukázaná žiadnym relevantným dôkazom. Sám sťažovateľ subdodávateľa neoznačil. Nemožno prisvedčiť ani správnosti argumentácie sťažovateľa, že nie je starosťou ani zodpovednosťou sťažovateľa, kto konkrétne práce vykonal, keďže bol v zmluvnom vzťahu len so spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a táto fakturované práce aj dodala. Je na sťažovateľovi, ktorý si uplatňuje právo na odpočítanie dane, aby uplatnený nárok aj preukázal, čo v tomto prípade nenastalo.

38. Kasačný súd nerozporuje možnosť uskutočniť práce subdodávateľsky ako ani to, že zmluva o dielo nemusí byť písomná a vykonanie prác na základe ústnej dohody nie je právnym poriadkom zakázané, avšak to nezabavuje sťažovateľa povinnosti preukázať uskutočnenie prác (zdaniteľného obchodu) práve na faktúrach deklarovaným dodávateľom, teda spoločnosťou OBE Capital s.r.o. Sťažovateľ preto musí znášať následky dôkaznej núdze pri preukazovaní nároku na odpočítanie dane, do ktorej sa týmto dostal. Sťažovateľ síce tvrdil, že vykonanie prác spoločnosťou OBE Capital s.r.o. pravidelne kontroloval a preveroval, keďže dielo musel odovzdať objednávateľovi prác, toto tvrdenie však nepodložil žiadnymi dôkazmi (neoznačil subdodávateľa resp. osoby, ktoré mali podľa neho práce vykonať, nepredložil stavebný denník alebo iný dôkaz preukazujúci kto, kedy a v akom rozsahu práce vykonal a kto ich prevzal) a odvoláva sa len na reálne vykonanie prác, ktoré však spochybnené nebolo. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že ani ohliadka na mieste, ktorou by bolo preukázané uskutočnenie vykonaných prác, by nepotvrdila ich vykonanie dodávateľom deklarovaným na faktúrach a že z tohto titulu vznikla spoločnosti OBE Capital s.r.o. daňová povinnosť a následne sťažovateľovi právo na odpočítanie dane. Vzhľadom na vyššie uvedené neobstojí preto námietka sťažovateľa, že predložil všetky dôkazy, ktoré od neho možno požadovať na preukázanie deklarovaného zdaniteľného plnenia.

39. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou o neprimeranom rozložení dôkazného bremena. K uvedenému kasačný súd konštatuje, že judikatúra Najvyššieho súdu zaoberajúca sa dôkazným bremenom v daňovom konaní, osobitne pokiaľ ide o preukazovanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia, je rozsiahla a prešla istým vývojom, ale v posledných rokoch sa jasne ustálila vo vyššie uvedených intenciách, teda že nepostačuje predložiť faktúru či dodacie listy, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o reálnosti takéhoto zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Kasačný súd príkladmo poukazuje na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017. Aplikácia sťažovateľom citovaného rozhodnutia vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011 sa tak viac-menej obmedzuje na formálne požiadavky na predkladané doklady, v zmysle aktuálnej konštantnej judikatúry však od celkovej dôkaznej situácie závisí, či na preukázanie práva na odpočet dane je potrebné v dokazovaní pokračovať ďalej. Nemožno preto ako opodstatnené vyhodnotiť námietky sťažovateľa týkajúce sa neúmerného prenosu dôkazného bremena a ani námietky, že sa krajský súd prenosom dôkazného bremena dostatočne nezaoberal, čo potvrdzuje odôvodnenie napadnutého rozsudku. Krajský súd správne a náležite vyhodnotil aj nemožnosť aplikácie citovaného rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011 (bod 45 napadnutého rozsudku) a svoje rozhodnutie oprel o viaceré relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu.

40. Kasačný súd v tejto súvislosti odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 26. februára 2019 sp. zn. 1Sžfk/17/2017:

„Podľa názoru kasačného súdu je nutné si uvedomiť postavenie správcu dane v daňovom konaní, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustaluje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a) skutočností, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočností, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Touto skutočnosťou je aj realita dodania tovaru alebo služby platiteľom (sťažovateľom), ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že dodanie tovaru bolo realizované konkrétnymi dodávateľmi (dodávatelia 1 až 4), zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.“

Podobne sa vyjadril Ústavný súd v rozhodnutí č. k. III. ÚS 401/09, v ktorom vyslovil názor, že daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti, a to povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Podľa kasačného súdu bolo preto na sťažovateľovi, aby predložil také doklady, ktoré by

hodnoverne potvrdili, že zdaniteľné obchody s deklaroványmi dodávateľmi boli reálne uskutočnené.

41. Kasačný súd sa s vyššie uvedenými závermi Najvyššieho súdu aj Ústavného súdu stotožňuje a má za to, že sťažovateľom predložené dôkazy ani vykonané dokazovanie nepreukazujú, že k zdaniteľným obchodom, ktoré sú predmetom faktúr za zdaňovacie obdobie júl 2014 skutočne došlo tak, ako to sťažovateľ deklaroval. Kasačný súd dospel rovnako ako krajský súd k záveru, že sťažovateľ nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov (vykonanie služieb) tak, ako boli fakturované deklaroványmi dodávateľom spoločnosťou OBE Capital s.r.o., pričom nebolo preukázané ani ich vykonanie iným platiteľom dane. Kasačný súd dodáva, že tak ako správca dane a žalovaný, ani krajský súd nespochybnil reálne vykonanie prác, spochybnené bolo ich vykonanie spoločnosťou OBE Capital s.r.o. a s tým spojené právo sťažovateľa na odpočítanie dane.

42. Kasačný súd k judikatúre Súdneho dvora Európskej Únie, na ktorú odkazoval sťažovateľ a ktorá sa týka daňového podvodu uvádza, že prípad sťažovateľa nebol posudzovaný správcom dane resp. žalovaným z hľadiska preukazovania podvodného konania sťažovateľa, ale právo na odpočítanie dane nebolo sťažovateľovi priznané z dôvodu neunesenia dôkazného bremena sťažovateľom vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok na odpočítanie dane.

43. Kasačný súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa nenáležitého sa vysporiadania krajského súdu s námietkami procesných pochybení žalovaného. Sťažovateľ síce namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, avšak žiadnym spôsobom nezrejmlil, na aké konkrétne pochybenie žalovaného krajský súd nereagoval. Kasačný súd k uvedenému uvádza, že pokiaľ sťažovateľ nevymedzí námietku konkrétne, ale len všeobecne namieta nedostatočné resp. nejednoznačné odôvodnenie k procesným pochybeniam (či už v žalobe alebo v kasačnej sťažnosti), nemôže očakávať iné ako všeobecné preskúmanie uplatnenej námietky. Kasačný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podanej kasačnej sťažnosti a nie je povinný a ani oprávnený tieto vyhľadávať namiesto sťažovateľa. Rovnako ani krajský súd nie je povinný a ani oprávnený nahrádzať povinnosť žalobcu náležite a dostatočne konkrétne vymedziť žalobný bod. Podľa kasačného súdu sa krajský súd v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými pre vec relevantnými námietkami a argumentmi (vrátane preskúmania postupu správcu dane a žalovaného predchádzajúci vydaniu prvostupňového a napadnutého rozhodnutia).

44. V tejto súvislosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

45. Kasačný súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd vec správne právne posúdil, keď žalobu zamietol. Preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 63 Daňového poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a v súlade so zákonom riadne právne posúdený. Správca dane aj žalovaný vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav, ktorý aj samotný krajský súd uviedol vo svojom rozsudku, dôkazy, ktoré nadobudol správca dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania aj riadne vyhodnotil a náležite sa vysporiadal aj s relevantnými námietkami sťažovateľa. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí krajského súdu, ktoré spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní sa rozhodovaní krajského súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440 S.s.p.).

Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich

konaniach o tom, že sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane.

46. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd nezaoberal. Námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. To platí aj pre judikatúru, na ktorú sťažovateľ odkazoval a ktorá nie je schopná vyvrátiť vyššie uvedené závery kasačného súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda dospel k záveru o nutnosti zamietnutia kasačnej sťažnosti podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnej.

Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

47. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).